

1996

A nevetés nem mindig helyettesíti
a sírást. A nyarat az ünnep a tél idejében.
A könyvnek, mire befejeződik,
vége lesz,
széthull, miként tollaira
a mennyekből kiűzött angyal,
a verse lapjaira a költő.
Ha véghez ér, kiteljesedik a vége,
hogy átvegye
az eseménybonyolítás a fonalát
a könyvön túli létezés
s a kodakkék borító színét az ég,
esetleg a napra kifeküdt tó felszíné.
A test azáltal pusztul el,
hogy kiszabadul belőle mindaz,
amit korábban összetartott,
a lét kellékeit,
a mondatot, az időt, a lelket, miegymást,
és szétfoszlik a kontúrja, ahogyan
a betűsoré a víztől, ha rácsöppen.
Nem lesz alak,
akire, mint kasmír kabátszövet
a kabátviselőre, a sorsa ráfeszül,
akire a meleg rágombolódik,
ha a téren elüldögél
az időtlen havazásban,
hogy maradjon látható.
Nincs többé helyszín,
amely várja, megteremtődjön,
hogy megtalálja és tökéletesen kitöltse
önmaga történetét.

1993

Titánia
az A Midsummer Night's Dream dallamára

Olykor annyi is elég,
ha szólni lehet a szerelem szöttesét,
amelyet az éjjel ligetében
Történet Úr leterít, reám vágyakozik,
hogy egyszer felöltöztessen,
máskor levetkőztessen a mondataival.

Ugyan, mindig akadnak koboldok
a fűszálak közt, kik az árokparton
szórakozásból fényes ünnepséget adnak
az alkalmi hősnek,
legyen az bár barom,
hogy földeregjen a nagyjelenetben
a tenor hangú és mindig más tündérr király
és a néma párja,
ki én lennék, ha ott lennék, s nem itt, Titánia,
megelégedetten,
akiben éjjel, ha erdőben hált,
nincs semmi királynői,
negyvenegy és feles a lába, trampli,
és a keble is dúsabb a szerepkörénél
egy maroknyival.

Hogy, mint súlyos kilincs a pinceajtón,
olyan az orra és a farka,
még előnyére is válik,
ha akad, aki használja
s két marokkal ragadja meg,
hogy bejusson a mélybe, borért.
Tán a dohszaga se zavar,
amely a küszöbön hever,
hogy őrizze, mint emlék a főhősét,
a mámort.

Ó, szerelmem, miért, hogy kellett látnom
a szerelem szamarfejét?

Pókháló! Moly! Mustármag! Babkóró!
Hogy kitaláljak szavaim sötét rengetegéből
nincs hozzá elég kívánságom, de társam se,
hogy vezessen,
maradok tehát úgy, hogy távozom,
s távoztomban megnézzem,
túl az erdőn, a fákat is,
melyek örök időre elrejtik
a szamaramat.
Kinek pedig zenére termett a füle,
annak szóljon doromb, hagyom.